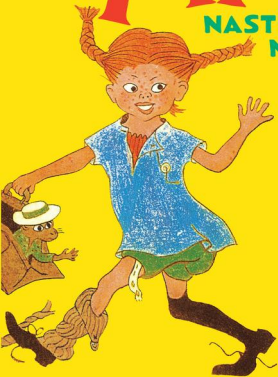

ASTRID LINDGRENOVÁ

Pippi

NASTUPUJE
NA LOĎ

*Pippi nastupuje
na loď*

Astrid Lindgrenová

*Pippi nastupuje
na loď*

Ilustrovala
Ingrid Vang Nymanová

slovar

Copyright © Saltkråkan AB / Astrid Lindgren 1946
Translation © Jarmila Cihová 2008, 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016
Original Publisher: Rabén & Sjögren Bokförlag AB, Stockholm, Sweden
Všetky zahraničné práva vlastní Saltkråkan AB, SE-181 10 Lidingö, Sweden;
e-mail nils.nyman@saltkrakan.se
Ďalšie informácie o knihách Astrid Lindgrenovej nájdete na www.astridlindgren.net

ISBN 978-80-556-2369-6

OBSAH

Pippi ešte vždy býva vo vile Vilôčke	7
Pippi nakupuje	14
Pippi píše list a ide do školy	
- no iba na chvíľku	37
Pippi na školskom výlete	49
Pippi ide na jarmok	66
Pippi strokotá	86
Pippi má vzácnu návštevu	112
Pippi usporiada rozlúčkový večierok	125
Pippi nastupuje na loď	137

Pippi ešte vždy býva vo vile Vilôčke

Ak by niekto pricestoval do malého mestečka a zatúlal sa až na jeho okraj, možno by ho zaujala vila Vilôčka.

Niežeby bolo veľmi čo obdivovať. Je to iba schátraná stará vila obklopená spustnutou záhradou. No neznámy by sa pri nej možno predsa len zastavil a zaujímal by sa, kto tam býva.

Pravdaže, všetci obyvatelia mestečka dobre vedia, kto býva vo vile Vilôčke, a vedia aj to, prečo je na verande kôň. Ale ak niekto príde zďaleka, nemôže to tušiť a určite sa začuduje.

Najmä ak by sa už stmievalo a ak by v takejto neskorej hodine videl po záhrade chodiť malé dievčatko, ktoré sa vôbec netvári, že by sa chys-

talo spať. Určite by si položil otázku: Prečo ho mamička nepošle do postele? Všetky iné deti už predsa dávno spia.

Ved' odkiaľ má ten neznámy vedieť, že dievčatko nemá mamičku? A vlastne nemá ani ocka, aspoň nie takého, čo by býval doma. Jednoducho býva vo vile Vilôčke úplne samo. Alebo možno nie úplne, na verande má predsa koňa. A ešte má opičku, ktorá sa volá pán Nilsson.

O tom všetkom návštevník mestečka nemôže mať ani tušenia.

Ak dievčatko prišlo k bráničke – a to určite prišlo, pretože sa rado zhovára s ľuďmi – zrejme si ho veľmi dobre poprezeral a istotne mu prebehlo hlavou: To je najpehavejšie a najryšavejšie dieťa, aké som kedy videl.

Ale už o chvíľku si možno pomyslí: Vlastne mu tie ryšavé vlasy a pehy veľmi pristanú. To preto, že z dieťaťa vyžaruje toľko života a radosti.

Možno by bol zvedavý na meno dievčatka, čo sa tu na súmraku potuluje celkom samo, a ak by práve stál pri bráničke, spýtal by sa:

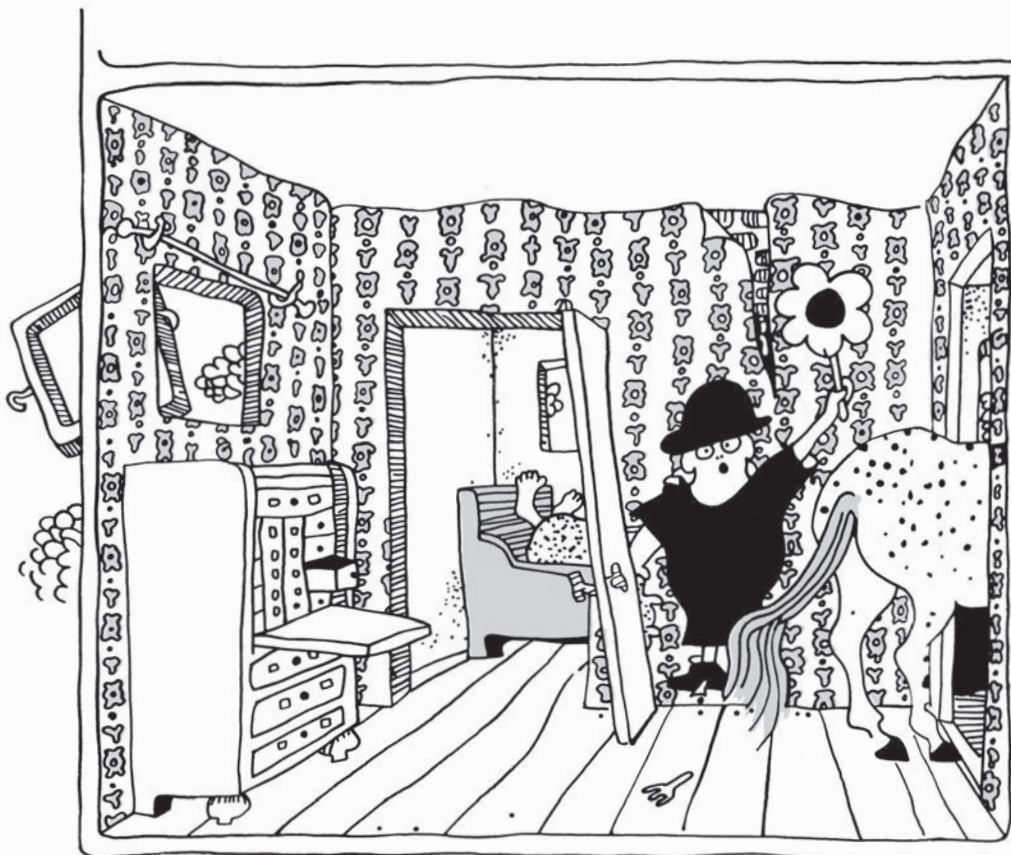
„Ako sa voláš?“

A dievčatko by mu veselým, radostným hlasom odpovedalo:

„Volám sa Pippilotta Provízia Žalúzia Melissa Efraimová Dlhá pančucha, dcéra kapitána Efraima Dlhá pančucha, niekdajšieho postrachu morí a dnes černoškého kráľa. Ale volajú ma iba Pippi!“

Tak to aj je. Dievčatko sa volá Pippi Dlhá pančucha. A ak tvrdí, že jej ocko je černošký kráľ, je to preto, že tomu samo verí. Jej ocka totiž kedysi,

keď sa spolu s Pippi plavili po mori, zmietla búrka z paluby a nikto ho viac nevidel. Bol však veľmi tučný, preto Pippi neverí, že sa utopil. Určite ho vyplavilo na nejaký ostrov, a tam sa stal kráľom černochoch. Tak si to aspoň Pippi predstavuje.

Ak by sa návštevník nemusel ponáhľať na vlak, možno by sa pustil s Pippi do dlhšieho rozhovo-

ru. Dozvedel by sa, že býva vo vile Vilôčke celkom sama, ak nerátame koňa a opičku. A keby mal dobré srdce, určite by sa v duchu pýtal: A z čoho to chúďa dieťa vlastne žije?

Ale to ho naozaj nemusí trápiť!

„Mám peňazí ako čert pliev,“ vravieva o sebe Pippi. A je to pravda. Má kabelu plnú zlatých min-

cí, ktoré dostala od ocka. Návštevník mestečka sa nemusí obávať, že by Pippi trpela núdzou. Vie si úplne skvele poradiť aj bez ocka a bez mamičky.

Pravdaže, nemá nikoho, kto by jej večer povedal, že má ísť do postele. No Pippi sa vynašla: povie si to sama! Niekedy si to prikáže až okolo desiatej, pretože nikdy nesúhlasila s názorom, že deti majú ísť spať o siedmej. Práve vtedy sa im predsa najlepšie hrá. Preto sa návštevník nemusí čudovať, že vidí Pippi behať po záhrade, hoci slnko už dávno zapadlo, ochladilo sa a Tomi a Annika sladko snívajú vo svojich posteliach. A kto sú Tomi a Annika?

Odkiaľ to má návštevník vedieť? Tomi a Annika sú predsa Pippini kamaráti. Bývajú v susednom dome. Škoda, že návštevník neprišiel trocha skôr, mohol sa s nimi zoznámiť. Sú to naozaj milé a pekné deti. Ak by bol prišiel o niečo skôr, určite by bol Tomiho a Anniku našiel u Pippi. Deti chodievajú k Pippi každý deň a sú u nej stále, ak práve nespia, nejdia alebo nesedia v škole.

Ale teraz večer už, pravdaže, spia, pretože Tomi a Annika majú ocka aj mamičku a tí sú presvedčení, že deti majú chodiť do postele už o siedmej.

Ak by mal návštevník naozaj veľa času, možno by zostal pri bráničke ešte chvíľu po tom, ako by mu Pippi zaželala dobrú noc. Len aby videl, čo bude robiť a či naozaj nemá v úmysle ísť do postele. Mohol by sa skryť za stĺpik bráničky a opatrne vykúkať.

A predstavte si, že Pippi by práve vtedy dostala chuť zajazdiť si, tak ako to občas večer robievala! Že by šla na verandu, zdvihla mocnými rukami koňa do výšky a preložila ho do záhrady! Návštevník by si zrejme pretieral v úžase oči a pomyslel by si, že sa mu asi sníva.

„Prepánajána, čo je toto za dieťa,“ zamrmal by schovaný za stĺpikom bráničky. „Tuším toho koňa naozaj zdvihla! To je najzvláštnejšie dieťa, aké som kedy videl!“

A v tom by mal pravdu. Pippi je najzvláštnejšie dieťa – určite aspoň v tomto mestečku. Možno niekde inde vo svete sú aj pozoruhodnejšie deti, ale v malom mestečku sa Pippi Dlhej pančuche nikto nemôže rovnať. A nikde, ani v mestečku, ani nikde inde na celom svete neexistuje nikto, kto by bol taký mocný ako ona.

Pippi nakupuje

V jeden pekný jarný deň, keď slnko svietilo, vtáčiky čvirikali a vo všetkých priekopách zurčala voda, Tomi a Annika pribehli k Pippi do vily Vилôčky. Tomi mal so sebou niekoľko kociek cukru a prv ako deti vošli dnu, na chvíľku sa zastavili na verande pri koňovi a potľapkali ho. Pippi ešte spala. Nohy mala na vankúši a hlavu pod prikrývkou. Vždy spávala takto.

Annika ju uštipla do palca na nohe a povedala: „Zobud' sa!“

Pán Nilsson už nespál a teraz vyskočil na lampu. Po chvíli sa pod prikrývkou niečo pohlo a potom sa spod nej vystrčila ryšavá hlava. Pippi otvorila oči a široko sa usmiala.

„To vy ste ma štípali do prstov na nohách? Snívalo sa mi, že sa môj ocko, černošský kráľ, prišiel pozrieť, či nemám nejaké kurie oká.“

Sadla si na kraj postele a natiahla si pančuchy, jednu hnedú, druhú čiernu.

„Kdeže, kým mám tieto topánky, tak žiadne kurie oká nedostanem,“ povedala Pippi a obula si veľké čierne topánky, ktoré boli dva razy také veľké, ako potrebovala.

„Čo budeme robiť, Pippi?“ spýtal sa Tomi. „Annika a ja dnes nemáme školu!“

„Musím porozmýšľať,“ povedala Pippi. „Tancovať okolo vianočného stromčeka nemôžeme, pretože sme ho vyhodili už pred tromi mesiacmi. Ale mohli by sme sa celé predpoludnie šmýkať na ľade. Celkom zábavné by bolo kopať zlato, no nevieme, kde je. Najviac zlata sa nachádza na Aljaške, a tam sa nahrnulo toľko zlatokopov, že sa tam už nedá ani pohnúť. Nie, musíme si vymyslieť niečo iné.“

„Áno, niečo zábavné,“ povedala Annika.

Pippi si zaplietla vlasy do dvoch pevných vrkocov, ktoré jej odstávali od hlavy, a zamyslela sa.

„Čo keby sme sa vybrali do mesta na nákupy?“

„Ale nemáme peniaze,“ namietol Tomi.

„Ja mám,“ povedala Pippi. A na dôkaz ihneď otvorila kabelu plnú zlatých mincí. Nabrala z nich za poriadnu hrst a strčila si ich do vrečka na zástere.

„Už mi chýba len klobúk a som hotová,“ povedala. Klobúk však nikde nebolo vidieť. Pippi najprv pozrela do debny na drevo, ale na počudovanie tam nebol. Potom nakukla do skrinky na chlieb v komore, tam však našla iba podväzkový pás, pokazený budík a keksík. Nakoniec ho hľadala na polici na klobúky, tam bola však iba panvica, skrutkovač a kúsok syra.

„Pre samý neporiadok nič nemôžem nájsť,“ povedala Pippi mrzuto. „Aj keď ten kúsok syra mi už dlho chýbal, dobre, že sa našiel. Haló, klobúk,“ zakričala, „ideš so mnou na nákupy, alebo nie? Ak sa ihneď neohlásiš, nechám ťa doma!“

Žiadny klobúk sa však neprihlásil.

„Keď je taký hlúpy, je si sám na vine. No keď sa vrátim, nechcem počuť žiadne výčitky a ponosy,“ povedala prísne.

Už o chvíľku ste mohli vidieť, ako si Tomi, Annika a Pippi s pánom Nilssonom na pleci vykračujú do mesta. Slnko nádherne svietilo, obloha bola modrá a deti mali výbornú náladu. V priekope pri ceste zurčala voda. Bola to veľmi hlboká priekopa a vody v nej bolo až po okraj.

„Mám rada priekopy,“ povedala Pippi a bez dlhého rozmýšľania vošla do vody. Siahala jej povyššie kolien, a keď Pippi poriadne poskočila, ošpliechala aj Tomiho a Anniku.

„Hrám sa, že som loď,“ povedala a brodila sa vodou. V tej chvíli však zakopla a celá sa ponočila.

„Presnejšie povedané, ponorka,“ pokračovala bezstarostne, keď znova vystrčila hlavu z vody.

„Ale, Pippi, veď si celkom premočená,“ zhrozila sa Annika.

„A čo na tom? Kde je napísané, že deti musia byť suché? Počula som, že otužovanie studenou vodou je zdravé. To iba tu u nás si ľudia myslia, že deti by sa v priekopách nemali kúpať. V Amerike sú priekopy také plné detí, že tam už žiadna voda nevojde. Sú tam celý rok. V zime, pravdaže, zamrznú a z ľadu im vytrčajú iba hlavy. Mamičky tam za nimi chodia a nosia im polievku a fašírku, pretože ich ratolesti nemôžu prísť domov na večeru. Ale zato sú zdravé ako repa, to mi môžete veriť!“

Mestečko v lúčoch jarného slniečka vyzeralo naozaj pekne. Medzi radmi domov sa kľukatili úzke, mačacími hlavami dláždené ulice. V kvetinových záhradkách, ktoré boli takmer pred každým domom, pučali snežienky a krókusy.

V mestečku bolo veľa obchodov. V takýto pekný jarný deň sa množstvo ľudí vybralo na nákupy a zvončeky na dverách v jednom kuse vyzváňali. Ženy chodili s košíkmi prevesenými cez ruku a kupovali kávu a cukor alebo mydlo a maslo. Po uliciach sa potulovala aj hŕba detí. Kupovali si karamelky alebo žuvačky. Väčšina však nemala pe-

niaze, a tak tie chůdence postávali pred obchodmi a mohli sa na všetky dobroty vo výkladoch iba dívať.

Práve keď slnko svietilo najkrajšie, vynorili sa na Hlavnej ulici tri postavičky. Boli to Tomi, Anika a Pippi, veľmi premočená Pippi, ktorá za sebou nechávala mokrú čiaru.